

HỒI THỨ MỘT TRĂM TÁM MƯƠI LĂM

GIẢ NHÀ NÔNG THEO DÕI NHẠC, LÂM

Lệnh Hồ Xung đang băn khoăn về chuyện vợ chồng Lâm Bình Chi trở về Hoa Sơn chẳng hiểu có được bình yên hay không thì thấy bọn đệ tử phái Thanh Thành gói gém thì thể Dư Thượng Hải rồi khiêng lên đi về mé tây nam, tức là nẻo đường trái ngược với Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San. Nhưng chàng lại nghĩ rằng:

- Biến đâu bọn chúng đi mười mấy dặm rồi không rẽ về phía bắc để rượt theo bọn Lâm Nhạc?

Chàng suy tư về câu chuyện cãi lộn giữa Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San vừa rồi biết là trong vụ này có nhiều điều bí ẩn. Kể ra việc ân oán giữa vợ chồng người ngoài không nên để ý nghe nhưng có điều chắc chắn là hai người sau khi thành hôn vợ chồng không được hòa thuận.

Chàng lại nghĩ tới cô tiểu sư muội đầu xanh tuổi trẻ được song thân nâng nui như hòn ngọc trên tay bọn sư huynh, sư đệ đồng môn cũng đều kính trọng mà bị Lâm Bình Chi hết lời nhục mạ chàng không khỏi động mối thương tâm, tuôn hai hàng lệ. Hôm ấy mọi người đi chùng ngoài mười dặm thì đến một tòa miếu liền vào trọ đêm. Lệnh Hồ Xung đang mơ màng giấc điệp bỗng nghe có thanh âm lọt vào tai khẽ gọi:

- Xung lang! Xung lang!

Lệnh Hồ Xung ủa một tiếng rồi tỉnh giấc. Chàng nghe đúng là thanh âm Doanh Doanh. Nàng lại nói tiếp:

- Xung lang hãy ra ngoài tiểu muội có chuyện muốn nói.

Nàng dùng thuật truyền âm tuy tiếng nghe gần mà người nàng ở ngoài cửa. Lệnh Hồ Xung liền ngồi dậy chậm chạp bước ra thì thấy Doanh Doanh ngồi trên bậc đá, bán ẩn bán hiện dưới bóng trăng. Hai tay chống lấy cằm đưa mắt nhìn mây bay trên trời.

Lệnh Hồ Xung đi tới bên nàng rồi sóng vai cùng ngồi.

Lúc này đã quá nửa đêm, bốn bề lặng như tờ không một tiếng động.

Hồi lâu Doanh Doanh mới cất tiếng hỏi:

- Có phải Xung lang đang nghĩ tới cô tiểu sư muội?

Lệnh Hồ Xung thành thực đáp:

- Đúng thế! Vụ này có nhiều tình tiết khiến tiểu huynh không thể nào hiểu được.

Doanh Doanh hỏi:

- Xung lang còn sợ bọn đệ tử phái Thanh Thành sinh sự với họ nữa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bọn đệ tử phái Thanh Thành xót tình sư đệ lại thấy vợ chồng y bị thương thì chúng có đuổi theo để gia hại cũng là lẽ thường.

Doanh Doanh hỏi:

- Vây sao Xung lang không tìm cách đến cứu họ?

Lệnh Hồ Xung thở dài đáp:

- Nghe giọng lưỡi Lâm sư đệ thì gã có vẻ hiềm nghi cả sư huynh. Mình vì lòng tốt mà ra tay viện trợ lại e thương tổn đến hòa khí giữa vợ chồng gã.

Doanh Doanh nói:

- Đó mới là một điểm. Phải chăng Xung ca còn e tiểu muội không được vui lòng?

Lệnh Hồ Xung thò đầu tay ra nắm lấy tay nàng thì thấy bàn tay giá lạnh. Chàng nói bằng một giọng rất ôn nhu:

- Doanh Doanh trên cõi đời này trong lòng tiểu huynh chỉ có một mình Doanh muội. Nếu giữa đôi ta mà xảy chuyện hiềm khích thì đời người chẳng còn gì thú vị nữa.

Doanh Doanh từ từ tựa đầu vào vai Lệnh Hồ Xung. Nàng hỏi:

- Xung lang đã nghĩ vậy thì giữa đôi ta khi nào còn xảy chuyện hiềm khích? Việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải rượt theo họ ngay. Xung ca đừng vì chuyện hiềm nghi nhỏ nhặt mà để phải ôm hận suốt đời.

Lệnh Hồ Xung nghe nói đến mấy chữ "Ôm hận suốt đời" thì giật mình kinh hãi. Chàng tưởng chừng như mắt mình đang nhìn thấy mấy chục tên đệ tử phái Thanh Thành đã đến bên cỗ xe của Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San, chúng đang vung trường kiếm sáng loáng mà đâm vào trong xe. Bất giác người chàng run lên.

Doanh Doanh nói:

- Tiểu muội đi đánh thức mấy vị tỷ tỷ Nghi Hòa, Nghi Thanh dặn dò họ đưa nhau về Hằng Sơn trước. Còn chúng ta ngấm ngấm hộ vệ cho tiểu sư muội của Xung ca một quãng đường rồi sẽ trở về Bạch Vân am sau.

Nghi Hòa và Nghi Thanh thấy Lệnh Hồ Xung chưa khỏi thương thế trong lòng rất băn khoăn nhưng thấy ý chàng đã quyết, vả việc cứu người là gấp nên không tiện khuyên can. Các cô liền đưa một gói thuốc lớn và tiễn chân hai người lên xe. Lúc Lệnh Hồ Xung dặn dò Nghi Hòa, Nghi Thanh Doanh Doanh cũng đứng bên nhưng nàng quay đầu ra phía khác không dám nhìn lại vì nàng nghĩ đến mình và Lệnh Hồ Xung là một nam một nữ mà ngồi cùng xe đi đêm sợ mấy cô cười. Xe vừa đi được mấy dặm nàng mới thở phào một cái gương mặt đỏ hồng cũng dần dần trở lại bình thường.

Doanh Doanh nhận kỹ đường đất nhằm phía tây bắc mà tiến. Từ đây lên núi Hoa Sơn chỉ có một đường quan đạo chắc cũng không đến nỗi nhầm đường lạc lối.

Con lừa kéo xe này cước trình rất mau lẹ.

Giữa canh khuya tĩnh mịch bên tai chỉ nghe tiếng bánh xe lọc cọc lớp lớp. Còn ngoài ra không nghe thấy một thanh âm nào khác.

Lệnh Hồ Xung trong lòng cảm kích Doanh Doanh không biết đến thế nào mà nói.

Chàng nhủ thầm:

- Nàng vì ta mà chịu làm hết cả mọi điều theo ý ta. Thậm chí nàng biết rõ ta quyến luyến tiểu sư muội cũng cùng đi với ta để bảo vệ cho y. Ta được một người bạn hồng nhan tri kỷ như vậy thật không hiểu ta khéo tu trong bao nhiêu kiếp trước.

(Sao hồi này ngắn vậy? Liệu có bị thiếu không ?...)

© [HQD](#)